

امام صادق علیه السلام هرگاه قرآن را به دست می گرفت، قبل از گشودن و تلاوت آن، چنین دعا می کرد:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّ هَذَا كِتَابُكَ الْمُنَزَّلُ مِنْ عِنْدِكَ عَلَى رَسُولِكَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، وَكَلَامُكَ النَّاطِقُ عَلَى لِسَانِ نَبِيِّكَ، جَعَلْتَهُ هَادِيًا مِنْكَ إِلَى خَلْقِكَ وَحَبْلًا مُتَّصِلًا فِيمَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ عِبَادِكَ. اللَّهُمَّ إِنِّي نَشَرْتُ عَهْدَكَ وَكِتَابَكَ، اللَّهُمَّ فَاجْعَلْ نَظْرِي فِيهِ عِبَادَةً، وَقِرَاتِي فِيهِ فِكْرًا، وَفِكْرِي فِيهِ اعْتِبَارًا، وَأَجْعَلْنِي مِمَّنْ اتَّعَظَ بِبَيَانِ مَوَاعِظِكَ فِيهِ وَاجْتَنَبَ مَعَاصِيكَ، وَلَا تَطْبَعُ عِنْدَ قِرَاتِي عَلَى سَمْعِي، وَلَا تَجْعَلْ عَلَيَّ بَصْرِي غِشَاوَةً، وَلَا تَجْعَلْ قِرَاتِي قِرَاءَةً لَا تَدَّبَّرُ فِيهَا، بَلْ اجْعَلْنِي أَتَدَّبَّرُ آيَاتِهِ وَأَحْكَامَهُ، أَخَذًا بِشَرَائِعِ دِينِكَ، وَلَا تَجْعَلْ نَظْرِي فِيهِ غَفْلَةً وَلَا قِرَاتِي هَذْرًا، إِنَّكَ أَنْتَ الرَّؤُوفُ الرَّحِيمُ.

(بحارالانوار، علامه مجلسی، ج ۹۲، ص ۲۰۷)

سوره ی مبارکه ی اخلاص ؛ آیه ی شریفه ۱ :	قرآن # اخلاص_ آیه ۱
– أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ – بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ – قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ	
پناه می برم به خدا از شیطان رانده شده – به نام خداوند بخشنده و مهربان بگو اوست خدای یگانه	فارسی =
الله ئا پناه آپاری رام شیطان رجیم نن – الله ئین رحمان و رحیم آدی نان (باشلئیرآم) – (ای بیزیم رسول ئی میز) دئه : اُ احد (تک و بیر) « الله » دی	ترکی =

سوره ی مبارکه ی اخلاص ؛ آیه ی شریفه ۲ :	قرآن # اخلاص_ آیه ۲
اللَّهُ الصَّمَدُ	
خدای صمد [ثابت متعالی]	فارسی =
« صمد » الله دی!	ترکی =

سوره ی مبارکه ی اخلاص ؛ آیه ی شریفه ۳ :	قرآن # اخلاص_ آیه ۳
لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ	
[کسی را] نزاده و زاده نشده است	فارسی =
هنچ اولاد ئی یئوخ دی و هنچ کیمئه دئه اولاد دئیر،	ترکی =

سوره ی مبارکه ی اخلاص ؛ آیه ی شریفه ۴ :	قرآن # اخلاص_آیه ۴
وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ	فارسی = و هیچ کس او را همتا نیست
	ترکی = و هیچ کیم دئه انا تای (و کفو) دئه ئیر.

صَدَقَ اللهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ، وَ صَدَقَ وَ بَلَغَ رَسُولُهُ النَّبِيُّ الْكَرِيمُ، وَ نَحْنُ عَلَى ذَلِكَ مِنَ الشَّاهِدِينَ وَالشَّاكِرِينَ، سُبْحَانَ اللهِ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ، وَ سَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

امام صادق علیه السلام این گونه دعا می خواند:

اللَّهُمَّ إِنِّي قَرَأْتُ مَا قَضَيْتَ لِي مِنْ كِتَابِكَ، الَّذِي أَنْزَلْتَهُ عَلَيَّ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِ وَ رَحْمَتِكَ، فَلَكَ الْحَمْدُ رَبَّنَا، وَ لَكَ الشُّكْرُ وَالْمِنَّةُ عَلَيَّ مَا قَدَّرْتَ وَ وَقَّعْتَ .

اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِمَّنْ يُحِلُّ حَالَكَ، وَ يَحْرِمُ حَرَامَكَ، وَ يَجْتَنِبُ مَعَاصِيكَ، وَ يُؤْمِنُ بِمُحْكَمِهِ وَ مُتَشَابِهِهِ وَ نَاسِخِهِ وَ مَنْسُوخِهِ، وَ اجْعَلْهُ لِي شِفَاءً وَ رَحْمَةً، وَ حِرْزاً وَ ذُخْرًا .

اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ لِي أَنْسَاءً فِي قَبْرِي، وَ أَنْسَاءً فِي حَشْرِي، وَ أَنْسَاءً فِي نَشْرِي، وَ اجْعَلْهُ لِي بَرَكَةً بِكُلِّ آيَةٍ قَرَأْتُهَا، وَ ارْفَعْ لِي بِكُلِّ حَرْفٍ دَرَجَةً فِي أَعْلَى عِلِّيِّينَ، آمِينَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ .

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ نَبِيِّكَ وَ صَفِيِّكَ وَ نَجِيِّكَ وَ دَلِيلِكَ، وَ الدَّاعِيَ إِلَى سَبِيلِكَ، وَ عَلَيَّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ لِيٍّ وَ خَلِيفَتِكَ مِنْ بَعْدِ رَسُولِكَ، وَ عَلَيَّ أَوْصِيائِهِمَا الْمُسْتَحْفَظِينَ دِينَكَ الْمُسْتَوْدَعِينَ حَقِّكَ، وَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ السَّلَامُ وَ رَحْمَةُ اللهِ وَ بَرَكَاتُهُ

(بحار الانوار، ج ۹۲، ص ۲۰۸)